

Η αξιοπιστία - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Αναζητούμε οι άνθρωποι αξιοπιστία σήμερα ή μας ενδιαφέρει να δικαιώνεται ο τρόπος που βλέπουμε τα πράγματα; Είναι δεδομένο βεβαίως πως ο καθένας μας έχει συγκεκριμένες αντιλήψεις για τη ζωή, άλλος με βάση την παιδεία και τη σκέψη του, άλλος με βάση τις εμπειρίες του, τα τραύματα και τις απογοητεύσεις του, άλλος επειδή ωθείται από τους οικείους ή τις παρέες του να σκέφτεται και να συμπεριφέρεται με συγκεκριμένο τρόπο, άλλος εξαιτίας του χαρακτήρα του, που άλλοτε είναι σταθερός και άλλοτε ασταθής, άλλοτε αποφασισμένος να υπερασπιστεί επιλογές και αντιλήψεις και άλλοτε έτοιμος να αλλάξει γνώμη, ιδίως αν οι αποφάσεις του ή οι σκέψεις του έχουν διαμορφωθεί με προχειρότητα και επιπολαιότητα.

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ιδίως οι νεώτεροι, κυρίως οι έφηβοι, αλλά όχι μόνο αυτοί, δεν είναι έτοιμοι να παλέψουν να είναι η ζωή τους όπως πιστεύουν, να ακολουθήσουν με σταθερότητα τις αποφάσεις τους, αυτό που δηλώνουν να είναι και αυτό που πράττουν. Ακόμη κι έτσι όμως, δεν είναι τυχαίο το ότι δεν βρίσκουν εύκολα υποστηρικτικό περιβάλλον, όταν θέλουν να προσπαθήσουν, καθότι το να δώσεις δεύτερη ευκαιρία σε κάποιον προϋποθέτει καρδιά που αγαπά, που νοιάζεται αληθινά, καρδιά που φεύγει από το “εγώ, μόνο”.

Αν όμως δεν καλλιεργείται η ανάγκη για αξιοπιστία, τότε γιατί ένας άνθρωπος να αναλάβει ευθύνες για τη ζωή του; Να μπορέσει δηλαδή να κατανοήσει πόσο η στάση του πληγώνει, όταν είναι εγωκεντρική και μόνο εγωκεντρική, ότι οι άλλοι που νιώθουν ότι δεν είναι δίπλα τους, δεν κρατά την αξιοπιστία του, απογοητεύονται και οι σχέσεις κλονίζονται. Ίσως εδώ να είναι και το κλειδί της αξιοπιστίας. Η αδυναμία του ανθρώπου σήμερα να επενδύσει σε σχέσεις, να μείνει σταθερός, να τις υπερασπιστεί, να παλέψει, ακόμη κι αν έχουν δυσκολίες, κάτι που είναι φυσικό και αναμενόμενο, να μην τις γκρεμίσει, αλλά να αναλάβει την ευθύνη να μείνει. Εύκολα φεύγουμε οι άνθρωποι. Εύκολα εγκαταλείπουμε μια σχέση με το πρώτο λάθος ή με την πρώτη αστάθεια και αγνοούμε, ηθελημένα ή και μη, ότι χρειάζεται να αγαπήσεις, να κάνεις ένα βήμα πίσω, για να αγαπηθείς, να δείξεις τον δρόμο για να συμπορευθεί ο άλλος μαζί σου.

Η πίστη συνεπάγεται την εμπιστοσύνη. Και στην πνευματική μας παράδοση η πίστη έχει να κάνει με έναν Θεό ζώντα, παρόντα στην πορεία μας, έναν Θεό ο οποίος στηρίζει την ύπαρξή μας στις κρίσεις της, χωρίς να κάνει κατ’ ανάγκην πράξη τα θελήματά μας, διότι δεν είναι απαραίτητο ότι αυτά μας ωφελούν. Ο Θεός βλέπει παραπέρα. Δεν κρίνει τη ζωή με βάση το τώρα και μόνο αυτό, αλλά μας δίνει ευκαιρίες για να βρούμε τον δρόμο του μέλλοντος, καθώς θέλει όλοι να σωθούν και να έρθουν σε επίγνωση αλήθειας. Γι’ αυτό και η αξιοπιστία του Θεού έχει αποκαλυφθεί στο πρόσωπο του Χριστού, στην ενανθρώπησή Του, στο Πάθος και στην Ανάστασή Του, στην υπόσχεση της Δευτέρας Παρουσίας και της ανάστασης των νεκρών, όπως αυτή βιώνεται ήδη στην Εκκλησία, στη θεία λειτουργία και στη ζωή των Αγίων.

Η αξιοπιστία των ανθρώπων συνήθως μετριέται με το να θέλουμε να σκέφτονται όπως εμείς, με το να αρνούμαστε ότι μπορεί και να κάνουν λάθος, με το να απαιτούμε να τα δίνουν όλα σε μας, χωρίς όμως εμείς να είμαστε έτοιμοι να δείξουμε ότι μπορούν να μας εμπιστευθούν. Δύσκολος ο δρόμος. Θέλει ευθύνη και ωριμότητα. Κυρίως όμως θέλει θυσία, μικρότερη και μεγαλύτερη. Πρωτίστως

όμως την απόφαση να είμαστε αληθινοί, να ζούμε και να δείχνουμε αλήθεια και να μην αυτοακυρωνόμαστε. Αυτό δύσκολα συγχωρείται.

Πηγή: [pemptousia](http://pemptousia.gr).gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com